

обществена действителност, те не разкриват (поне в редица отношения) в цялата широта и дълбочина бита, душевността и културата на циганите като автономна етническа общност. Те не дават пълна и правдива картина на ония особени характеристики и определения, които в своята съвкупност и неразкъсваема цялост ваят облика на ромите, изтъкват го като нещо “особено” и дори “контрастиращо” на другите структурообразуващи компоненти на етническата система на минала и съвременна България.

В същото време, именно тези представи се радват (и в миналото, и в наши дни) на прием и популярност сред населението. Именно те, по силата на законите на социално-историческото наследяване, съхраняват, възпроизвеждат и дори “разкрасяват” крайно изопачени, деформирани и превратни представи за циганите у нас. Друг е въпросът, че те имат различен адресат, когато етническият облик на ромите се “разбива” на различните му съставки. Едни от тях визират преди всичко външната (расово-биологическа, телесно-конфигуративна и прочее) характеристика и определеност на ромите. Други път са ориентирани към професионално-трудовете особености на техния облик и реализация. Трети интерпретират духовно-нравствената специфика на ромите, техния интелектуален потенциал и неговата качествена определеност, и т. н.

* * *

Колкото и да ми е неудобно, дължен съм да отбележа, че немалка част от населението на страната няма достатъчно научни познания за расово-биологическото разнообразие на хората. Какво точно представляват расите, какви са техните видове и подвидове, къде да се отнесат смесените расово-биологически видове и други такива - това са все въпроси, на които общественото мнение на равнището на всекидневното му формиране и реализиране не умее да дава правилни отговори. Оттук и парадоксалното мнение, че циганите са хора “от друга раса”, че те не са от “нашата боя” и други такива. А точно от коя раса, към коя “боя” трябва да се отнесат и т. н. не се изяснява. В този смисъл в системата на